Anul II. Nr. 33

3 LEI EXEMPLARUL

1 Februarie 1937

CALEA NOUĂ

REVISTĂ DE LUPTĂ MORALĂ, SPIRITUALĂ ŞI NAŢIONALĂ

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BULEV. ELISABETA, 54 BUCUREŞTI, II

Apare sub conducerea unui comitet

Abonamente: 1 an . . . 200 lei; 6 luni . . 100 „
Pentru Autorităţi . . . . 500 „

SUMAR:

Un rar exemplu: Ion Moţa

de Dr. OVIDIU MANIŢIU

... L-am cunoscut pe Ionel Moţa pe vremea când asigurase a lor lui, lui însăşi, camarazilor legionari dar mai ales generaţiei noi a României, triumful spiritual al **exemplului** *creat din disciplină, voinţă şi capacitate.*

O mândrie a inteligenţii tinere româneşti: de care „ţara asta oficială" se fereşte încă, din nenorocire!

O forţă a credinţei băştinaşe: căreia încă tot „ţara asta oficială" i-a dat din plin nimbul durerii!

Un virtuos al dragostei pentru naţia părinţilor lui: răzbind statornic şi senin, piedicile şi nimicniciile „oficiale" ale oropsitului sistem politicianist, pe care-l întrevedea într'o zi—cu atât de mare dreptate—dărâmat de majestatea curată a sângelui românesc!

Imponderabilul morţii a venit: el a căzut de moartea soldatului, pe frontul dela Majadahonda, exemplificând dincolo de hotare, măreţia inegalabilă

† ION I. MOŢA

a caracterului român, credincios în faţa Crucii şi stoic în faţa ofrandei supreme...

Nici când, generaţia mea n'a fost încercată de-o durere mai crudă. Ea e din acelea cari nu se mai pot şterge niciodată. Dispariţia lui e îndelung chinuitoare.

Când în faţa inparabilului, mintea se zăgăzueşte pe sine şi revolta te cuprinde împotriva unui atât de vitreg destin, — o forţă de dincolo de noi se desprinde pe deasupra sufletului copleşit de-atâta amar şi aruncă simbolic pe pârtia sortirilor naţionale, gloria morală a vieţii româneşti, însumată în jertfă şi uitare de sine.

Intre viaţă şi moarte, numai **fapta** *omului poate lega virtutea prezentă de eternitatea naţională.*

Ion Moţa — ce tânăr exemplu! — şi-a jertfit trupul pentruca de departe o întreagă generaţie să pilduiască **mai unitar** *decât a făcut-o până acuma, solemna veghe a destinelor ţării...*

In vremuri atât de amare: necontenita durere prezentă a morţii lui, va creea...

Pururea onoare părinţilor lui Ionel Moţa, că au putut da viaţă unui astfel de vlăstar, a căruia sfântă memorie îşi sapă deacum cu slove de veşnicie, numele lui frumos, pe frontispiciile naţionaliste!

...Dar—pe tărâmurile noastre, sărăcite de virtuţile caracterelor numeroase, unde astfel de exemplare româneşti ni vor fi **mâine atât de necesare** *— ne'ntoarcem sfâşiaţi de sufe-*

(Continuare în pag. 2-a)

Parlamentele partidelor

de GR. FORŢU

Ţara a asistat din nou la o mare ruşine a vieţii noastre politice.

D-nii Virgil Madgearu şi Grigore Iunian au arătat în parlament, cu scrisori şi documente, că se pusese la cale

Primul ministru a mai adăugat că cei doi streini, au fost arestaţi, perchiziţionaţi şi, pe baza actelor compromiţătoare găsite asupra lor, expulzaţi.

din a căruia demisie d-sa citeşte numai câteva rânduri fără nicio importanţă şi din care demisia, cu toată rugămintea celor doi adversari politici, d-sa declară că nu mai poate citi nimic...

Apoi, interpelarea, aşteptată cu înfrigurare de toată ţara, e terminată cu uzuala şi mortuara formulă cu care se înmormântează toate dorinţele şi toate nădejdile de dreptate ale ţării: „Se pune la vot închiderea discuţiei". Şi camera, plină de supuşii d-lui G. Tătărăscu şi plină până la ultimul loc de prietenii d-lui dr. Ciugureanu, cel găsit în hârtiile atentatorilor, Camera aceasta cuminte şi supusă şi, de atâtea ori inutilă, — a votat închiderea unei discuţii de care le era şi ne era ruşine tuturor...

Ţara ar mai fi vrut să ştie:

de ce a demisionat un ministru priceput şi energic, d. G. Caranfil,

de ce nu a putut citi demisia acestuia, în parlament, d. primministru,—

de ce s'a plâns fostul ministru, d. G. Caranfil, că nu poate lucra în „atmosfera" guvernului d-lui Tătărăscu, —

de ce nu a fost trimis în faţa judecătorilor lui, d. dr. Ciugureanu, pentru a lămuri raporturile sale cu Dorman şi restul şperţarilor, —

de ce a ascultat aşa de cuminte, de supusă şi de inutilă Camera,—

şi de ce s'au mulţumit cu vorbe, cu jumătăţi de vorbe şi cu tăceri pline de înţeles, cei doi acuzatori?

Acestea le-ar fi dorit ţara. Dar parlamentul se mulţumise numai cu ceeace i se oferise şi hotărâse închiderea discuţiei.

Căci, la noi, una e ţara şi alta e parlamentul. Insăşi legea electorală ca şi, mai ales, practica electorală nu sunt făcute pentru ţară, ci pentru partide. E natural ca şi parlamentele ieşite din asemenea legi şi practice, să fie parlamentele partidelor, nu ale ţarii.

De aceea, în răfuiala Skodei, care ţine de vreo trei ani, ţara nu are niciun amestec şi n'a putut pune nicio întrebare: totul a fost şi totul a rămas o răfuială între partide. Ţara nu ştie nici până în ziua de azi, *„ce anume"* a fost afacerea Skoda, *cât anume* i s'a furat şi, mai ales, *cine anume* a furat-o. Partidele însă ştiu tot şi din acest *tot*, ele dau ţării ca dintr'o doctorie, aşa, din când în când, la ceas o linguriţă. Şi asta, tot pentru partide.

In răfuiala de acum, s'a urmat acelaş sistem şi s'a ajuns la acelaşi rezultat:

Ţara n'are voie să pună nicio întrebare şi n'are voie să ceară nicio lămurire, oricât ar crede ea că e vorba de armamentul ei şi de asigurarea apărării graniţelor ei şi oricât i s'ar părea ei că a fost ameninţată de Skoda No. 2. Şi, de data aceasta, tot numai partidele ştiu, — partidele şi parlamentul lor: cine e d. Dorman, ce a fost între d. Dorman şi d. dr. Ciugureanu, ce au urmărit aceştia amândoi cu armamentul cerut sau oferit şi, de asemenea, ce a fost între d. G. Caranfil şi guvernul care i-a primit aşa de repede demisia.

Numai ţara nu ştie nimic nici despre toate aceste lucruri, nici despre ce puteau să reprezinte cele 4 miliarde de lei cari au sunat aşa de straniu în toată această aşa de reuşită reprezentaţie parlamentară.

Un singur lucru a fost, de astă dată, cu *totul nou şi a fost oferit*, de *sigur, numai pentru* mângâierea ţării:

a fost curtoazia de înaltă şcoală şi a fost eleganţa perfect academică cu care mânile nobile ale celor trei adversari umblau pe deasupra noului cadavru moral. Nicio vorbă proastă, nicio expresie violentă, nicio greşeală de stil, deşi oratorii stăpâniau aşa de greu atât indignarea ticăloşiei descoperite cât şi revolta nevinovăţiei bănuite.

Totul s'a spus aşa de îngrijit şi aşa de artistic, încât ţara şi-a închipuit, la un moment dat, că şi vede dantela de bruzel care termina şi perfecta capătul mânecii negre, nobila eleganţă a gesturilor d-lui prim-ministru.

Aşa, d. Gh. Tătărăscu, primministru, spune d-lui V. Madgearu, care-l acuză:

„Pentru respectul pe care ţi-l datorez..." sau încă:

„Eu am respect de această tribună şi de adversarii mei, *respect deosebit faţă de domnul Madgearu...*"

Iar ţara aceasta ar fi vrut, ar fi dorit din tot sufletul ca, din tot acest duel, să se vadă un res-

(Continuare în pag. 3-a)

Ziare şi Reviste

„Poporul Românesc"

„Foaie pentru folosinţa muncitorilor dela sate si oraşe; a intrat în anul VI... Cei cari cunosc cumenţenia sfaturilor şi informarea cinstită revista de mai sus, se poate bucura de vârsta pe care o înplineşte.

Am dori însă să-i vie de undeva, mai de sus, şi o răsplată. Am dori, de ex. ca Ministerul Educaţiei Naţionale sau cel de Culte sau cel al Apărării Naţionale, — sau toate trei s'o recomande — ori s'o şi aboneze din oficiu la cât mai multe şcoli, biserici, unităţi militare.

S'ar duce în depărtări mult mai mari luminiţa curată, de candelă, a atâtor sfaturi şi a atâtor lămuriri înţelepte.

(Continuare din pag. 1-a)

rinţă dar cu braţe ferm întinse, către Dumnezeu şi către Inţelepciunea românească, pentru a îmbina în această atitudine imperative categorice:

Fie ca Ionel Moţa şi eroul dr. V. Marin să fie ultimii cari, întru slava măreţiei spirituale a României, cad **în afară** *de hotarele ei...*

Dr. O. MANIŢIU

Ion Moța despre: Problema înstrăinării presei?

In anul 1935, d. Nicolae Horațiu, a scos o broșură, intitulată: **„Străinii în presă“**, broșura care demasca pe toți jidanii, cari, ascunși sub nume străine sau încuibat în toate redacțiile ziarelor din Capitala.

Pentru a cunoaște părerea și sentimentele diferitelor personalități asupra acestei probleme, d-sa s'a adresat la toți acei în drept a cunoaște, a ști și a da soluție în această direcție.

Printre persoanele ce au binevoit a răspunde, a fost și avocatul **Ion I. Moța**, care sub titlul: **„Problema înstrăinării presei?“** a scris următoarele:

„Autorul prețioasei broșuri documentare „Străinii în presă“ — D. Niculae Horațiu — dorește să arate publicului încă ceva: ce crede un mănunchi de oameni despre problema înstrăinării presei, dovedită de D-sa negru pe alb, înfățișată lumii, prin bogată și meticuloasă documentare, ca o rană vie și palpabilă de către orice Toma necredinciosul“.

„A mai oferi lumii românești păreri asupra acestei probleme atunci când documentele sunt atât de elocvente, mi-se pare un lucru fără prea mult rost. Mai trebue cineva convins cu alte argumente decât uluitoarea citire a broșurei D-lui Horațiu?“

„Noi mergem mai departe și, sătui de documentare și argumentare privitoare la cucerirea României de către Jidani, afirmăm că nici nu mai vedem o problemă a înstrăinării presei, o problemă a înstrăinării comerțului și avuțiilor, o problemă a stăpânirii noastre politice de către jidovime. Ci toate aceste probleme s'au contopit pentru noi în una singură, într'o problemă tactică, de război, într'o problemă a raportului de forțe, într'o problemă a ciocnirii supreme care trebue să se producă în curând între două neamuri înlănțuite într'o luptă pe viață și pe moarte: Românii și Jidanii“.

„Inainte de orice program de detailate soluții, înainte de orice preocupări de reconstrucție, primează problema bătăliei și a biruinței. Să nu ne pierdem efortul în a face istoria trecutului, arătând ce era presa și puterea românească altădată, plângând situația actuală și raționând asupra consecințelor viitoare ale acestei situații. Am trecut cu toții de faza aceasta documentară și informativă. Suntem convinși mai mult decât trebue despre nenorocirea în care ne sbatem“.

„Ci să ne întrebăm ce jertfă suntem gata să dăm pentru a schimba aceste nenorocite situații, să ne întrebăm dacă suntem gata să ne încălcăm interesele egoiste pentru a ne avânta, gata de moarte, într'o luptă decisivă, sub o bună, vitejească și cinstită comandă“.

„Problema înstrăinării presei?“

„Azi ea nu mai există pentru noi“.

„Va exista din nou mâine, după victorie“.

„Azi, există numai problema imediată a bătăliei impotriva întregului sistem de dominație iudeo-masonică, problema cuceririi puterii în Stat cu înfrângerea totală a jidovimii și a tuturor instrumentelor ei de dominație“.

„Soluții parțiale, limitate numai la o parte a forței de stăpânire jidovească, limitate de exemplu numai la presă sau numai la barou sau numai la comerț, nu pot exista. Trebue atacat întregul bloc unitar al forței jidovești. Numai odată cu încercuirea și inlănțuirea întregei forțe jidovești vom putea începe românizarea diverselor domenii de activitate invadate de jidani“.

„De aceea aș fi sfătuit pe D-l Horațiu — dacă m'ar fi întrebat din vreme — ca în locul unei noui broșuri de impecabile silogisme de tragice concluzii și de frumoase îndemnuri, referitoare la nu știu ce fel de „problemă a înstrăinării presei“, — să-și fi cheltuit energia și banii înarmându-și brațul, limpezindu-și tainițele sufletești pentru a se pregăti de moarte și căutându-și un căpitan de oaste care să-l ducă, cu orice jertfe, la biruință“.

ION I. MOȚA

P.S. „Doresc să fac eu corectura. A mi-se trimite: Calea Victoriei, 63 Moța“.

N. Red. Acest articol a fost scris în luna Decembrie 1935, exact acum un an, și n'a văzut lumina tiparului, din cauza că foarte puțini s'au grăbit a răspunde la problema jidanilor în presă.

(Continuare din pagina 2-a)

pect deosebit din partea d-lui prim-ministru, pentru ea și pentru toate suferințele și pierderile ei,— și cât mai puțin respect pentru d. Madgearu pe care guvernul și parlamentul d-lui prim-ministru îl trimisese în judecată pentru cealaltă Skodă care e încă în fața instanțelor țării.

Ar fi vrut, ar fi dorit, — dar una e țara cu sufletul și năzuințele ei și alta, cu totul alta sunt partidele cu parlamentele lor și cu Skodele lor.

Gr. FORȚU

Un modest omagiu

Domnule Director,

Am citit în ziare trista veste că doi din cei mai de valoare fii ai acestei țări, Ion I. Moța și Vasile Marin și-au găsit moartea pe ruinele făcute de satana în jurul Madridului Spaniol, luptând pentru dreptate și în numele lui Hristos. Ce moarte glorioasă au avut Ei, acolo și ce mare pierdere am avut noi aci pe pământul acestei Țării iubite de Ei. Facă bunul D-zeu ca sufletele lor să ne stea în veci de strajă, spre a ne învăța pe viitor, să mergem numai pe calea dreptății și a adevărului. Iar noi toți, să luăm aminte dela pilda și jertfa făcută de Ei, că numai așa se poate căpăta o moarte sfântă, făcând ca Ei.

Domnule Director, pentru acești fii ai neamului trebue ca toți Românii creștini, să ne rugăm și să zicem: Doamne Isuse Hristoase, fiul lui D-zeu, ia sufletele acestora, care au luptat pentru un ideal sfânt, pentru triumful creștinismului, al dreptății și al adevărului! Iartă Doamne, păcatele lor și ia deadreapta Ta, că sfinți rămân pentru noi, oameni, care nu le putem pricepe jertfa. Pe pământ ei au fost aghiotanții Sf. Arhangheli Mihail și Gavril și în ceruri, Doamne, dă-le lor locul cel de cinste, că vrednici sunt de dânsul!

Când au plecat la luptă cu satana (Bolșevismul) au fost atât de hotărâți, că nu s'au mai gândit la nimic din ce-i leagă pe pământ, la nimic din ce le-a fost drag în viața de toate zilele. Au lăsat aici în țara lor scumpă, copii, soții, frați, surori și părinți și au plecat surâzând în fața morții, numai ca să ne arate nouă, păcătoșilor, cât sunt Ei de hotărâți pentru a se lupta contra satanei și a face să triumfe crucea, dreptatea și adevărul!

Părinților, fraților, surorilor, soțiilor, și copiilor lor, să le spunem să nu se tânguiască, că Ei au făcut adevărata jertfă pentru sfânta Biserică și pentru creștinătate. Ei sunt adevărați martiri ai creștinismului, care va triumfa prin jertfa lor.

Cu profund respect

STELIAN ȘTEFĂNESCU-DRAJNA

Doi sfinți noui în calendar

13 Ianuarie. Zi sfântă. Zi în care au căzut, luptând pentru Dumnezeu doi copii ai Neamului nostru. Cei mai buni dintre cei mai buni. Doi legionari.

Se duseseră pe meleagurile îndepărtate ale Spaniei; unde se'ncleștaseră în luptă hotărîtoare pentru soarta omenirii, două oștiri: Oastea lui Dumnezeu — luptând pentru apărarea Crucii și a unei ordini naturale — și armata Satanei, dărâmătoare și pângăritoare de biserici și de cruci, spurcând altare și icoane, călcând în picioare moaștele Sfinților, ucizând și chinuind, ca'n vremile celui mai aprig păgânism, preoți și călugări.

Lăcașurile Sfinte ajunseseră grajduri, în icoane se trăgea cu arma, și'n piețile publice se'nnălțau ruguri pe cari erau răstigniți slujitorii lui Dumnezeu. Nu se mai respecta nimic și nimeni nu mai era respectat. Spania creștină de altădată, Spania celui mai aprig creștinism, Țara Catedralelor monumentale și a mânăstirilor imense și străvechi, ajunsese Țara din care *„se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Dumnezeu“*.

Acestea sunt împrejurările cutremurătoare în cari grupul celor șapte legionari a plecat în Spania să înmâneze o sabie de onoare generalului Moscardo, eroul care a spălat cu fapta-i glorioasă toată rușinea Spaniei de azi — și să lupte pentru Christos. Pentru apărarea Crucii și Bisericii lui.

Păcat, mare păcat, este — spun cărțile sfinte — să cauți a propovădui învățăturile Domnului cu sabia. Dar mai mare păcat, păcat cumplit, este — atunci când credința Lui este în primejdie — să nu pui mâna pe sabie ca s'o aperi. Așa sună porunca lui Dumnezeu. Și ei o știau. Și știau că nu numai acolo, în Spania, există aceastá primejdie, ci și aici, la noi. Dar lupta era deschisă acolo. Și acolo s'au dus și ei să lupte pentru Dumnezeu. Și să moară pentru El. Și au murit doi — Legionari și Sfinți: Ion Moța și Vasile Marin.

Au murit ca Sfinții. Dar au și trăit ca Sfinții. Ascultători și cu teamă de Dumnezeu. In jertfe și suferinți.

Ion Moța, fiu de preot, de preot credincios din Ardealul o mie de ani cotropit de puhoaiele tiranice. Tatăl său, luptător român, topind sentimentul național cu Credința lui creștină și suferind de multe ori temniță pentru ele. O viață austeră de familie, conformă întotdeauna prescripțiilor Bisericii.

. . . .

Pe frontul din fața Madridului unde era cea mai grozavă încleștare între cele două armate. Una sub semnul lui Dumnezeu, sub semnul lui Lucifer, cealaltă... In miez de iarnă, pe gerul din mijlocul podișului Spaniol... In transee, în așteptarea bătăliei... Deodată, ca un hohot sinistru de râs scos din mii de guri drăcești, pornește bombardamentul tunurile iadului. Tunet de mânie a lui Dumnezeu, răspunde artileria Crucii. Lupta a început... Avioane vinete — uriașe pasări hârâitoare — apar pe apa cerului... Armatele ies din pântecele pământului și s'avântă în luptă... Impușcăturile încep să clocotească, lătratul mitralierelor se deslănțuie..., grenadele încep să trăsniască...

13 Ianuarie: Ziua în care au murit Ei. Zi sfântă, ce se cere încrustată pe răbojul Istoriei și cinstită de-alungul veacurilor — Sărbătoare Națională. Zi de mândrie a Neamului pentru strigătul luminos de putere de vieață și nemurire, ce va străluci lumină dătătoare de avânturi.

Zi ce va rămâne și'n Istoria Creștinității — pildă de jertfă creștină — ce trebue 'nsemnată și'n calendar:

13 Ianuarie, Ziua Sfinților Ion Moța și Vasile Marin. Ziua Sfinților Legionari. 13 Ianuarie.

NICOLAE CRUDU

(Continuare din pag. 7-a)

Cum, adică noi românii de azi, urmașii acelora ce au fost bravi între bravi întru apărarea țării, neamului și legii lor, ne-am ticăloșit oare, acum, până într'atât, *încât să primim de bună voe robia celui mai mare dușman, al nostru și al omenirei întregi?...*

Nu!... Nu-mi vine să cred!...

Românul este și trebue să fie acelaș ce a fost totdeauna.

Evident că *sunteți bolnavi fraților români*; dar nu trebue să vă lăsați boalei, ci căutați și-o goniți cu vointa, energia, bărbăția, hotărâre și toate prea frumoasele voastre virtuți, pe care le-ați moștenit de la moșii și strămoșii voștri și *care acum stau adormite în voi!...*

Treziți-le!... Și treziți-vă!... Și faceți ceva ce trebue să face-ți...

Adică:

Izolați-vă de evrei și nesocotiți-i ca și cum nici n-ar exista printre noi.

Ajutați-vă voi în de voi; face-ți comerț și industrie și lucrați toate meseriile, ca să nu mai aveți nevoe de munca străinilor.

Incurajați, până la sacrificiu, munca, comerțul, industria și meseriile românești, ca să se poată ridica și ele la nivelul celor evreești; cumpărând numai de la români, după cum evreii cumpără numai de la ai lor.

Iubiți-vă și ajutați-vă între voi și fiți uniți și solidari în toate imprejurările vieții...

Fiți cinstiți, iubiți-vă cu pasiune neamul, țara și legea și pune-ți mai presus de voi și interesele voastre, pe acelea ale lor.

Munciți fără preget; fiți economi și prevăzători și nu vă lăsați a fi conrupti și cumpărați de streini și de nimenea. Nu citiți presa evreiască, ci numai pe cea națională, și ajutați din toate puterile voastre, ca ea să trăiască și să prospere.

Voi, oamenilor politici, nu mai face-ți politică de căpătuială; iar voi conducătorilor; guvernați cu dreptate conform constituției și legilor țărei; face-ți legi bine chibzuite și le aplicați cu sfințenie, iar ca să le puteți aplica, păstrați-vă autoritatea morală; pedepsiți cu cea mai mare asprime abaterea dela legi, nedreptățile și necinstea; protejați cu adevărat, munca națională, apărând și impunând cu dârzenie drepturile românești creștine în țara lor și înlocuiți vorbăria seacă și promisiunile mincinoase, cu înfăptuirea celor necesare propășirii neamului și țări.

Voi slujbașilor publici, faceți-vă datoria cu zel, cinste, devotament și conștiință...

Și acum, după ce ați citit cu atențiune cele de mai sus și ați reflectat puțin asupra lor, cred că nu se poate să nu înțelegeți, că ele constitue un *imperativ categoric, pe care trebue să-l ascultăm și să-l urmăm, dacă voim să mai ființăm ca neam și țară.*

Atfel, nu mai e nimic de făcut, decât să ne resemnăm, așteptând cu liniște și răbdare ziua, *când evreii vor deveni de drept și de fapt stăpânii noștri și ai nenorocitei noastre țări.*

Fiind că ei merită să trăiască și să stăpânească, ca unii cari au un ideal, a cărui înfăptuire o urmăresc cu neasemănată dârzenie și tenacitate și cu toate mijloacele de care natura lor — *hai să zicem omenească— dispune.*

Colonel I. ZAMFIRESCU

Pentru d. Oct. Goga

Intrebăm pe d. prof. Oct. Goga, șeful partidului naț. creșt., care este și președintele Soc. „Mica“ dacă are d-sa cunoștiință că la această societate funcționează un jidan Marcovici R., cu un salariu de 20.000 lei pe lună.

De existența acestui străin la Soc. „Mica“, știe și d. Gigârtu, care ar putea da referințe mai ample.

Suntem convinși că atât d. Oct. Goga cât și d. Gigârtu vor lua măsuri urgente pentru îndepărtarea acestui spurcă-nație (Marcovici) care poate fi înlocuit cu șomerii licențiați, chiar din partidul naț. creștin.

Tip. „VIAȚA LITERARA“, Str. Imprimeriei No. 19

Girant responsabil: T. DUMITRESCU